

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 8/2026-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SIBERIA s.r.o.**, Tkáčska 2, Prešov, IČO 36 479 802, zastúpenej advokátkou JUDr. Zuzanou Burdovou, Volgogradská 13, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/156/2024 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. decembra 2025 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva „na súdnu ochranu a inú právnu ochranu“ podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozhodnutím najvyššieho súdu namietaným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania. Sťažovateľka zároveň navrhla odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou 1 v súdnom konaní žalobcu mesta Bardejov, Radničné námestie 16, Bardejov, IČO 00 321 842, proti žalovaným: 1. sťažovateľke, 2. Liptovskej dražobnej a realitnej, s.r.o., Dončova 21, Ružomberok (30. marca 2023 bolo proti nej zastavené konanie a do konania vstúpila spoločnosť BERNAU CORPORATION LTD, Mallow Street 9, Londýn, Spojené kráľovstvo, EC1Y8RQ, registrovaná pod č. 11658199), 3. C.I.B.C. (CORPORATE INTERNATIONAL BUREAU OF COMMERCE) INVESTMENT LTD, 25 Michalakopoulou Street, 3rd floor, Office 303, Nikózia-1075, Cyprus, registrovaná pod č. HE 278121, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5C/213/2012 o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, a o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva.

3. Predmetom súdneho konania je otázka premlčania záložného práva, resp. otázka existencie záložného práva, ktoré vzniklo na základe záložnej zmluvy z 27. mája 1997 uzavretej medzi Miroslavom Sobolom – SaS Slovensko, Krmanova 10, Košice, IČO 10 690 450, ako veriteľom a INKA, spoločnosťou s ručením obmedzeným, Radničné námestie 15, Bardejov, IČO 31 735 517, ako dlžníkom, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. ■■■■, k. ú. ■■■■, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený Okresným úradom Bardejov, katastrálnym odborom pod č. V-1240/1997 28. mája 1997, v spojení so zmluvou o poskytnutí peňažných prostriedkov z 27. mája 1997 uzavretou medzi Miroslavom Sobolom – SaS Slovensko ako záložným veriteľom a INKA, spoločnosťou s ručením obmedzeným, ako záložcom.

4. Najvyšší súd považoval sťažovateľku za účastníka dovolacieho konania napriek tomu, že podľa jej názoru nemala byť účastníkom dovolacieho konania.

5. V napadnutom rozhodnutí je uvedené, že právna zástupkyňa sťažovateľky v predmetnej veci zastupuje aj žalovaného 2 BERNAU CORPORATION LTD., resp. jeho údajného právneho nástupcu, čo sa však podľa sťažovateľky nezakladá na pravde, keďže táto skutočnosť nemá oporu v súdnom spise z dôvodu absencie takéhoto splnomocnenia. Právna zástupkyňa sťažovateľky obchodnú spoločnosť BERNAU CORPORATION LTD. nikdy v prejednávanej veci nezastupovala, resp. ani v žiadnej inej právnej veci.

6. Výrokom II uznesenia okresného súdu č. k. 5C/213/2012-180 zo 16. augusta 2013 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 5C/213/2012-215 z 2. septembra 2013 súd prvej inštancie pripustil vstup do konania spoločnosti C.I.B.C. (CORPORATE INTERNATIONAL BUREAU OFCOMMERCE) INVESTMENT LTD ako žalovaného 3. Dôvodom bolo postúpenie predmetnej zabezpečenej pohľadávky sťažovateľkou ako žalovanou 1 na C.I.B.C. INVESTMENT LTD (žalovaný 3) na základe zmluvy o postúpení zabezpečenej pohľadávky z 22. júla 2013.

7. Výrokom III uznesenia okresného súdu č. k. 5C/213/2012-180 zo 16. augusta 2013 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 5C/213/2012-215 z 2. septembra 2013 súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby tak, že 1. ukladá žalovanému 1 povinnosť zdržať sa uspokojenia pohľadávky prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, 2. určuje, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, 3. ukladá povinnosť žalovaným 1 a 2 zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam ich predajom na dobrovoľnej dražbe, 4. určuje, že právo žalovaného 1 na uspokojenie pohľadávky na dobrovoľnej dražbe neexistuje, 5. určuje, že zmluva o vykonaní dražby nehnuteľností záložcom uzavretá medzi žalovaným 1 ako záložným veriteľom a žalovaným 2 ako dražobníkom je neplatná, 6.1. určuje, že právo žalovaného 3 na uspokojenie pohľadávky predajom nehnuteľností na dobrovoľnej dražbe neexistuje, 6.2. žalovaný 3 je povinný zdržať sa uspokojenia pohľadávky výkonom záložného práva k nehnuteľnostiam.

8. Z už uvedeného vyplýva, že po pripustení vstupu žalovaného 3 do konania a po pripustení zmeny žaloby zo strany súdu prvej inštancie sa prejednávaná právna vec týkala sťažovateľky už len v časti bodov žaloby 1, 3, 4, 5 a 6.1, t. j. sťažovateľky sa už prejednávaná vec ďalej netýkala v časti bodov žaloby 2 a 6.2, čo malo podľa nej pre účely dovolacieho konania zásadný význam.

9. Okresný súd ako súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č. k. 5C/213/2012-704 z 25. januára 2018 tak, že žalobu zamietol.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, a to v časti bodov žaloby 1, 2, 3 a 6.2 a iba vo vzťahu k sťažovateľke a žalovanému 3, t. j. nie proti žalovanému 2, z čoho vyplýva, že konanie vo veci samej sa v časti bodov žaloby 4, 5 a 6.1 právoplatne skončilo už v konaní na súde prvej inštancie, pričom toto sa rovnako skončilo už v konaní na súde prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2, ktorý mal v prejednávanej veci postavenie dražobníka.

11. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 7Co/107/2018 zo 17. decembra 2018 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I o zamietnutí žaloby proti sťažovateľke a žalovanému 3 v časti a) určenia, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom, b) uloženia sťažovateľke povinnosti zdržať sa uspokojenia pohľadávky prevodom vlastníckeho práva alebo výkonom záložného práva a zásahov do vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam ich predajom na dobrovoľnej dražbe a c) uloženia žalovanej 3 zdržania sa uspokojenia pohľadávky výkonom záložného práva, II o zrušení neodkladného opatrenia a III o trovách konania a rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie iba v časti bodov žaloby 2 a 6.2 a iba proti žalovanému 3, keďže tieto body sa týkali výlučne len jeho, z čoho vyplýva, že žalobca dovolaním nenapadol výroky v častiach, ktoré sa týkali sťažovateľky.

13. Z toho podľa sťažovateľky vyplýva, že 29. januára 2019 sa prejednávaná vec vo vzťahu k sťažovateľke právoplatne skončila, keďže dovolacie konanie sa netýkalo výrokov, ktoré sa vzťahovali na sťažovateľku.

14. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6Cdo/156/2024 z 30. septembra 2025 rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu v potvrdzujúcom výroku vo veci samej týkajúcom sa zamietnutia žaloby o určenie nezaťaženia nehnuteľností záložným právom podľa záložnej zmluvy a uloženie povinnosti zdržať sa uspokojenia pohľadávky zo zmluvy o poskytnutí peňažných prostriedkov výkonom záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam a v časti trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

15. Podstatou argumentácie sťažovateľky je skutočnosť, že podľa jej názoru je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu arbitrárne a nepreskúmateľné.

16. Právna zástupkyňa sťažovateľky predložila najvyššiemu súdu verejnú listinu (výpis z obchodného registra), z ktorej vyplýva, že žalovaný 2 BERNAU CORPORATION LTD. z dôvodu výmazu z obchodného registra zanikol bez právneho nástupcu.

17. Ak žalovaný 2 BERNAU CORPORATION LTD. nemá právnu subjektivitu podľa domovského práva, v ktorom má sídlo, t. j. podľa práva Veľkej Británie, a ani podľa slovenského práva, pričom žalovaný 2 nemá právneho nástupcu, najvyšší súd bol *ex lege* povinný dovolacie konanie zastaviť, keďže jeho jediným účastníkom na strane žalovaných (správne stranou sporu, pozn.) bola obchodná spoločnosť BERNAU CORPORATION LTD., ktorá však zanikla bez právneho nástupcu.

18. Podľa sťažovateľky najvyšší súd mal dovolacie konanie zastaviť, ale neurobil tak. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol, že nezastavil konanie proti žalovanému 2 z dôvodu, že nebolo preukázané, či žalovaný 2 predmetnú zabezpečenú pohľadávku nepostúpil ďalšiemu subjektu.

19. Podľa sťažovateľky dovolací súd v napadnutom rozhodnutí označuje neznámy, neexistujúci a nešpecifikovaný subjekt, čo nie je právne prípustné.

20. Sťažovateľka namieta, že v dovolacom konaní bolo preukázané to, že záložný veriteľ BERNAU CORPORATION LTD. po tom, čo rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť, t. j. keď bol taký právny stav, že rozhodnutiami súdov bolo právoplatne konštatované, že predmetné záložné právo existuje, resp. že nebolo premlčané, vykonal predmetné záložné právo vo forme priameho predaja zálohu, čo bolo najvyššiemu súdu známe z obsahu súdneho spisu, keďže mu túto skutočnosť preukázal žalovaný 3 vo vyjadrení zo 7. októbra 2019 (súdny spis č. 1. 960), ako aj žalobca v podaní z 25. októbra 2019 (súdny spis č. 1. 981) a čo v predmetnej veci podľa sťažovateľky vylučovalo singulárne nástupníctvo na strane záložného veriteľa.

21. Podľa sťažovateľky žalovaný 2 zároveň ani nemá singulárneho právneho nástupcu, keďže predmetná zabezpečená pohľadávka, resp. jej zvyšná časť, ktorá zostala neuspokojená, po už uvedenom výkone záložného práva zanikla.

22. Sťažovateľka zastáva názor, že bola nedôvodne účastníkom (správne stranou sporu, pozn.) predmetného dovolacieho konania, a to napriek tomu, že sa jej žiadnym spôsobom netýkalo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 2 listiny napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

24. Z podstaty sťažnostnej argumentácie vyplýva subjektívna nespokojnosť sťažovateľky so skutočnosťou, že nemala byť stranou sporu dovolacieho konania a najvyšší súd s ňou ako s účastníkom aj napriek tomu konal. Sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za arbitrárne a nepreskúmateľné.

25. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak.

26. Podľa § 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí.

27. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 2 listiny. Obdobne označila namietané porušenie základných práv aj na prvej strane ústavnej sťažnosti, kde sa uvádza: „*Ústavná sťažnosť proti porušovaniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.*“

28. Taktiež na s. 12 ústavnej sťažnosti sa uvádza: „*Vzhľadom na vyššie uvedené má sťažovateľ za to, že porušovateľ zasiahol do práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd s tým, že napádané*

rozhodnutie a závery porušovateľa v ňom sformulované majú takú intenzitu, že napádané rozhodnutie je ústavno-právne nekonformné.“

29. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

30. Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

31. Ústavný súd konštatuje, že čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny majú totožné znenie a upravujú právo na prístup k súdu, avšak ako *lex specialis* právo na prístup k správneému súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Ide o ustanovenia určujúce, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy. V rámci správneho súdnictva je spôsobilým predmetom prieskumu rozhodnutie, opatrenie, nečinnosť alebo iný zásah orgánu verejnej správy. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv fyzických osôb a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní.

32. Z vymedzenia petitu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nenamieta porušenie svojich základných práv, ku ktorému došlo v oblasti správneho súdnictva tak, ako to predpokladá čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou napadla uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/156/2024 z 30. septembra 2025, ktoré bolo vydané v súkromnoprávnom spore, v ktorom je daná právomoc všeobecného súdu v civilnom procese podľa Civilného sporového poriadku. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka nenapadla ústavnou sťažnosťou rozhodnutie správneho súdu, ale rozhodnutie všeobecného súdu (najvyššieho súdu), ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľky v rámci správneho súdnictva.

33. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodnutím všeobecného súdu (v danom prípade napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu), ktoré bolo vydané v súkromnoprávnom spore podľa Civilného sporového poriadku, nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny, ktoré sa vzťahujú na oblasť správneho súdnictva.

34. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením označených základných práv, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie.

35. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania (stranám sporu) musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018). Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie

konania. Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.). Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa už pri jeho začatí vyznačuje bezvýnimčným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „dopĺňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (I. ÚS 683/2022).

36. Ani pri uprednostňovaní materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti nie je na ústavnom súde, aby vyhládaval za navrhovateľa konkrétne dôvody namietanej neústavnosti, ktoré podľa § 43 ods. 1 majú tvoriť obsah návrhu a určovať rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom, ktorý je podľa § 45 rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný (porov. MACEJKOVÁ, I., BÁRÁNY, E., BARICOVÁ, J., FIAČAN, I., HOLLÄNDER, P., SVÁK, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 248.).

37. Vychádzajúc z uvedeného, pri predbežnom prerokovaní ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

38. Ústavný súd dodáva, že z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že rozsudok krajského súdu v potvrdzujúcom výroku vo veci samej týkajúcom sa zamietnutia žaloby o určenie nezaťaženia nehnuteľností záložným právom podľa záložnej zmluvy a uloženie povinnosti zdržať sa uspokojenia pohľadávky zo zmluvy o poskytnutí peňažných prostriedkov výkonom záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam bol zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Keďže v predmetnej veci má znova rozhodovať krajský súd, ústavná sťažnosť mohla byť ústavným súdom odmietnutá aj z dôvodu jej neprípustnosti.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania, odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu